

Sygn. akt IV Cz 263/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie

Przewodniczący: SSO Wanda Dumanowska (spr.)

Sędziowie: SO Andrzej Jastrzębski

SO Mariusz Struski

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2013 roku, w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z nadzoru nad egzekucją z nieruchomości – lokalu handlowego, położonego w U.przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą nr KW (...), dłużniczki B. K., prowadzoną przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku Sławomira Bartkowskiego w sprawie Km 857/07

z udziałem wierzycieli W. I., G. I., Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Słupsku, Banku Spółdzielczego w U., Gminy M. U., Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. O/G., Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) w U. oraz nabywców D. J. i J. J.

na skutek zażalenia dłużniczki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 16 stycznia 2013 roku, w spr. sygn. akt IX Co 1322/07

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem, wydanym w sprawie IX Co 1322/07, z nadzoru nad egzekucją z nieruchomości należącej do dłużniczki B. K., prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku Sławomira Bartkowskiego, pod sygnaturą Km 857/07, Sąd Rejonowy w Słupsku dokonał przysądzenia własności, należącej do dłużniczki nieruchomości położonej w U.przy ul. (...)/la, zapisanej w księdze wieczystej Sądu Rejonowego w Słupsku Kw (...), wraz z udziałem w użytkowaniu wieczystym (...)częściach gruntu i współwłasności (...)części wspólnych budynku nieruchomości opisanej w księdze wieczystej (...)na rzecz D. J.i J. J.do majątku wspólnego – nabywców w toku licytacji przeprowadzonej w dniu 21 listopada 2012r., za cenę nabycia 244 770 zł (w tym 45 770 zł tytułem podatku VAT), którzy uiścił cenę nabycia w całości w gotówce. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że po uprawomocnieniu się postanowienia o przybicciu nabywcy spełnił warunki licytacyjne, dokonując w określonym terminie wpłaty ceny nabycia i opłaty za przybiccie.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła dłużniczka B. K., zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie. Uzasadniając swoje stanowisko skarżąca zarzuciła, iż nie była jej doręczana żadna korespondencja, w szczególności nie zostało jej doręczone obwieszczenie o licytacji i zaskarżone postanowienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

W pierwszej kolejności rozważyć należy podnoszony przez skarżącą zarzut natury procesowej polegający na niepowiadomieniu jej o terminie licytacji oraz niedoręczeniu odpisu zaskarżonego postanowienia. Oceniając zasadność zarzutu, należało dokonać analizy akt niniejszej sprawy oraz akt sprawy egzekucyjnej.

Zgodnie z art. 953 § 1 kpc obwieszczenia o licytacji dokonuje komornik poprzez publiczne obwieszczenie, które zostaje doręczone również uczestnikom postępowania, w tym dłużnikowi i wierzycielowi (art. 954 pkt 1 kpc). W aktach Km 857/07, obejmujących również pozostałe sprawy egzekucyjne połączone do wspólnego prowadzenia, znajduje się dowód doręczenia dłużnicze obwieszczenia o terminie licytacji oraz zwrotne poświadczenie jego odbioru osobiście podpisane przez skarżącą (vide: kserokopie k-516 i 517). Pozwala to na stwierdzenie, iż zarzut podniesiony w tym zakresie przez skarżącą jest niesłuszny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnośnie drugiego z zarzutów wskazać należy, iż zgodnie z art. 766 kpc sąd rozpoznaje sprawy egzekucyjne na posiedzeniu niejawnym, chyba że zachodzi potrzeba wyznaczenia rozprawy albo wysłuchania na posiedzeniu stron lub innych osób. Z kolei w myśl art. 149 § 1 kpc, znajdującego odpowiednie zastosowanie w postępowaniu egzekucyjnym na mocy art. 13 § 2 kpc, strony i osoby zainteresowane zawiadamia się co do zasady tylko o posiedzeniach jawnych. W posiedzeniach niejawnym mogą uczestniczyć jedynie osoby wezwane, o czym stanowi art. 152 kpc. W niniejszej sprawie nie zachodziła potrzeba wysłuchania stron lub wyznaczenia rozprawy, zasadne było wydanie skarżonego postanowienia na posiedzeniu niejawnym tj. bez udziału stron postępowania.

Odpis zaskarżonego postanowienia, wydanego na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 stycznia 2013r., zgodnie z art. 357 § 2 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc, został doręczony dłużnicze w sposób zastępczy ze skutkiem na dzień 6 lutego 2013r. o czym świadczą zapisy o awizowaniu na zwrotnym poświadczeniu odbioru (k-477). Doręczenie to, zostało dokonane w sposób zastępczy, przewidziany w art. 139 § 1 kpc oraz zgodnie z § 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 1999r. w sprawie szczegółowego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 1999, Nr.62, poz. 697 ze zm.). Z adnotacji uczynionej na przesyłce wynika wprost, iż w dniu 22 stycznia 2013r. doręczyciel pozostawił u adresata (skarżącej dłużniczki), zawiadomienie, które umieścił w oddawczej skrzynce pocztowej, o możliwości odbioru przesyłki we właściwej pocztowej placówce oddawczej. Czynność ta została powtórzona w dniu 30 stycznia 2013r. a po bezskutecznym upływie kolejnych 7 dni, przesyłkę zwrócono do Sądu Rejonowego w Słupsku (vide: k- 477).

Doręczenie zastępcze z art. 139 § 1 k.p.c. jest uwarunkowane niemożnością doręczenia właściwego (art. 135 kpc) bądź określonego w art. 138 kpc, musi być też dokonane na „właściwy adres”, który ustala sąd w konkretnej sprawie (vide: uzasadnienie postanowienia SN z dnia 8 grudnia 2010 r., III CZP 105/2010, LexPolonica nr 2422042).

Wskazać dalej należy, iż z przepisu § 1 art. 139 kpc wynika domniemanie skuteczności doręczenia przez awizo, jeżeli było ono dokonywane na właściwy adres. Jest to domniemanie wzruszalne, co oznacza, że adresat może za pomocą wszelkich środków dowodowych wskazywać i to, że awizowanego pisma sądowego nie otrzymał, i o nim nie wiedział z tego względu, iż nie dotarło do niego zawiadomienie o złożeniu tego pisma w urzędzie pocztowym. Skuteczność doręczenia przez awizo warunkuje bowiem stwierdzenie, że adresat w sposób nie budzący wątpliwości został zawiadomiony o nadejściu przeznaczonego dla niego pisma sądowego oraz miejsca, w którym może je odebrać. Brak tego zawiadomienia, jak też wątpliwość czy dotarło ono do adresata, czyni doręczenie bezskutecznym. Pogląd judykatury w tym względzie jest od wielu lat utrwalony (vide: m.in. orz. SN z 4 października 1971 r. I PZ 53/70 - OSNCP 1971, nr 6, poz. 100, postanowienie SN z 21 czerwca 1988r., III CRN 172/88, Legalis) a podstawowym czynnikiem warunkującym uznanie doręczenia zastępczego za prawidłowe i skuteczne jest wysłanie przesyłki sądowej na prawidłowo adres zamieszkania strony.

Z drugiej jednak strony w sytuacji gdy doręczenie w sposób wyżej wskazany było prawidłowe, tzn. postępowanie doręczyciela było zgodne z przytoczonymi przepisami, koniecznym jest zbadanie czy został spełniony drugi warunek, od którego uzależnione jest stwierdzenie skuteczności doręczenia a mianowicie, czy strona, działająca

bez profesjonalnego pełnomocnika została prawidłowo pouczona o terminie i sposobie jego zaskarżenia. Badanie to ogranicza się do sprawdzenia treści zarządzenia o doręczeniu oraz treści adnotacji na zwrotnym poświadczeniu odbioru.

Na kanwie akt niniejszej sprawy, dokonując ich analizy pod kątem spełnienia wyżej wskazanych warunków, stwierdzić należy, iż przesłanki uznania doręczenia zastępczego, zaskarżonego postanowienia, zostały dokładnie sprawdzone. Zatem zasadnie Sąd Rejonowy uznał, iż doręczenie było skuteczne. O takiej ocenie świadczy nadanie biegu zażaleniu wniesionemu przez skarżącą B. K. i tę oceną Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Wobec powyższego, skoro oba zarzuty podniesione przez skarżącą nie są zasadne, na mocy art. 385 w zw. z art. 397 § 2 kpc, należało orzec jak w sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnie Sąd I-ej instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, zgodnie z art. 108 §1 kpc.